

[Lysholt Hansen.]

At et spareinitiativ fra venstres og de konservatives medlemmer af finansudvalget under gennemgangen af finanslovsforslaget var ventet, fremgik klart af journalisternes spørgsmål til de to partiers repræsentanter, da vi kom ud fra det møde i finansudvalget, hvori vi havde afsluttet gennemgangen. Spørgsmålet lød: hvor meget har I så sparet? Der kom intet svar. Når jeg fremdrager dette, er det i det forfængelige håb at få gjort ende på den stadig tilbagevendende propaganda om, at socialdemokraterne ikke kan få statsbudgettet højt nok op og ikke er villige til at spare, medens venstre og de konservative vil give det udseende af, at de kæmper en forgæves kamp for at opnå besparelser.

Ved debatten her i tinget i sidste uge brugte de to partier megen tid og mange ord på at fortælle, at hovedårsagen til, at de ikke ville indgå i et forlig, var manglende tillid til regeringen, bl. a. manglende tillid til sparevilje. Må jeg have lov til at sige, at de to partier i de måneder, hvor vi har gennemgået finanslovsforslaget, har haft alle muligheder for at vise befolkningen, at den i hvert fald kunne have tillid til, at venstre og konservative politikere i 1965 ikke blot ville tale om besparelser, men også foreslå sådanne. Det er ikke gået sådan, og derfor må vi og befolkningen indtil videre regne med, at de to partiers stilling til besparelser ikke har ændret sig stort siden 1950, da vi sidst fik at vide, hvorledes disse partier forholder sig, når det er dem, der som de ansvarlige skal give besked om sparemuligheder.

Jeg tror, det kan være sundt netop i dag at minde om, at det spareudvalg, der blev nedsat den 28. april 1950, og som fik teknisk og al mulig anden assistance stillet til rådighed, efter ikke mindre end 113 møder nåede frem til en samlet besparelse på 21 mill. kr. Da dette resultat ikke tilfredsstillede finansudvalgets daværende formand, venstremanden Jensen-Brobys, stillede han krav om, at alle bevillinger på finanslov og tillægsbevillingslov, som ikke var fastlagt i særlige love, og alle administrationsudgifter, som ikke var lovbundne, skulle nedsættes med 10 pct. Dette prisværdige initiativ blev herefter forelagt de respektive ministre til udtalelse, og jeg

skal kort — ikke for at drille, men for at vise, hvor vanskeligt det er selv for konservative og venstreministre at spare — gengive hovedindholdet af nogle af de svar, der blev resultatet af Jensen-Brobys initiativ.

Statsministeren, det nuværende ærede medlem hr. Erik Eriksen, svarede: besparelser ud over de allerede opnåede vil ikke kunne gennemføres ved den af mindretallet foreslåede ordning. Udenrigsministeren, den konservative Ole Bjørn Kraft, oplyste, at han havde fundet frem til yderligere 100.000 kr.s besparelse, og sluttede: besparelser ud over de allerede opnåede vil ikke kunne gennemføres ved den af mindretallet foreslåede ordning. Landbrugsministeren, venstremanden Jens Sønderup, sagde kort og godt: besparelser ud over de allerede opnåede vil ikke kunne gennemføres ved den af mindretallet foreslåede ordning. Indenrigs- og boligministeren, den konservative Aksel Møller: besparelser ud over de allerede opnåede vil som hovedregel ikke kunne gennemføres ved den af mindretallet foreslåede ordning. Men hvis spareudvalget ønskede det, ville han dog kunne spare 15.653 kr. yderligere på en række tilskud. Arbejds- og socialministeren, det nuværende ærede medlem hr. Poul Sørensen: der menes ikke at foreligge mulighed for at gennemføre besparelser ved den af mindretallet foreslåede ordning. Men ministeren var dog rede til, for så vidt spareudvalget måtte ønske det, at deltage i en fornyet gennemgang af en række bevillinger på i alt 309.100 kr., nemlig tilskud til forskellige foreningers og selskabers sociale og humanitære arbejde. Kirkeministeren, Hermansen, kort: det henstilles, at mindretallets forslag ikke gennemføres. På samme linje lå forsvarsministeren, og selv fra finansministeren, venstremanden Thorkil Kristensen, hed det: besparelser ud over de allerede opnåede vil ikke kunne gennemføres ved den af mindretallet foreslåede ordning.

Lad mig endelig slutte med undervisningsministeren, den konservative Flemming Hvidbergs svar: besparelser ud over de allerede opnåede vil ikke kunne gennemføres ved den af mindretallet foreslåede ordning. En sådan beskæring vil ikke kunne foretages, uden at der derved vil ske uoprettelig kulturel skade for vort land. De udgifter,